

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Émile Augier

Κώνειον (*La Ciguë*) [απόσπασμα: πρ. Α']

Μετάφραση: Ισίδωρος Ι Σκυλίτσης

Εβδομάς, Αθήνα

τμ. 5, περ. Β', τχ. 46 (12 Νοεμβρίου 1888), σ. 2-3

Ἀπὸ τῆς χθὲς ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῶν φιλολογικῶν ἐσπερίδων τοῦ «Παρνασοῦ», ἃς ἡ «Ἑβδομάς» θεωροῦσα, ὡς ἐν τῶν συντελεστικωτέρων μέσων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πτωχῆς ἡμῶν φιλολογικῆς παραγωγῆς, πάντοτε ὅση δυνάμει ὑπεστήριξε καὶ παρηκολούθησεν.

Ὡς πρῶτον ἀνάγνωσμα ἠγγέλθη ἡ τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν φίλου καὶ συνεργάτου κ. Γ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσης, ἔμμετρος μετάφρασις τοῦ Κωνείου κωμωδίας, ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ἧς ἀπόσπασμα δημοσιεύομεν.

ΚΩΝΕΙΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ EMILE AUGIER

Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Πρώτης Πράξεως.

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Περικλέους.

Τρεῖς φίλοι πρὸ πολλοῦ ἔχδοται εἰς τὴν κραιπάλην, Κλεινίας, Βίας καὶ Πάρις συμποσιάζουσιν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κατὰ πολὺ νεωτέρου τῶν ἄλλων Κλεινίου, ὅστις ἐπὶ τῶν ἐπιδορπίων ἀναγγέλλει εἰς τοὺς συνεταίρους, ὅτι ἀπολαύσας κατὰ κόρον πασῶν τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου καὶ μὴ βλέπων τί νὰ ἐπιθυμήσῃ πλέον ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἀπεφάσισε ν' ἀποθάνῃ, δι' ὃ καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας ἔμελλε νὰ πίνῃ κώνειον.

ΒΙΑΣ

Τί λέγεις, ὦ Κλεινία; ἀποτρόπαιον!

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Τὸ κώνειον, ὡς λέγουν, φέρει θάνατον ἤσυχον, πρᾶον καὶ ἀνώδυνον σχεδόν.

ΒΙΑΣ

Νὰ ἀναβάλλης ὦφειλες τοῦλάχιστον
φρικτὴν βουλὴν τοιαύτην.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Διὰ τί φρικτὴν ;

Ὅμολογῶ τὸν θάνατον ἀπάσιον,
ὅταν μὰς ἀφαιρῇ τι προσφιλέστατον,
ἀλλ' ἐγὼ ὅμως πρὸς δὴ αὐτὴ ἡ ζωὴ
εἶνε ἔν παρατεταμένον χάσμημα,
εὐλόγως ἀποθνήσκω, φαιδρῶς μάλιστα.
Εἶν' ἀνάξιον λύπης ὅ,τι παραιτῶ.

ΠΑΡΙΣ

Ἄναξια οἱ κύβοι καὶ οἱ ἔρωτες,
κ' ἐνὸς καλοῦ μαγείρου . . . ;

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Πλέον ἔπαυσα,
ὑπεργαστριμαργήσας, νὰ γαστριμαργῶ,
ὡς καὶ ὑπεργελάσας ἔτι νὰ γελῶ.
οἱ κύβοι δὲν μὲ τέρπουν, ὡς κατήνησα,
κερδαίων εἶτε χάνων, ἀπαθέστατος.
Αἱ γυναῖκες . . . εἰς ὅλας τὸ αὐτὸ κακόν·
ἢ ἄνευ εὐφύιας βλέπετε καλλονὴν,
ἢ εὐφύϊαν ἄνευ καλλονῆς τινος.

ΠΑΡΙΣ

Αἰ, φίλε μου, δὲν εἰμ' ἐγὼ τόσον λεπτός·
ὅταν ἐμπνέῃ ἔρωτα ἢ κεφαλή,
περὶ τοῦ ἐγκεφάλου ἀδιαφορῶ.
Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νὰ μὲ ὁμιλοῦν γλυκῶ,
καὶ ὅσα λέγῃ ἄς στεροῦνται ἄλατος.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Ἐγὼ τὸ κάλλος θέλω καὶ ψυχαγωγόν·
μὲ μωρὰν ἀνιώμαι ὡς μὲ δυσεῖδῃ.

ΒΙΑΣ

Ἔστω, πρὸς σὲ ὁ ἔρωσ εἶνε τὸ μηδέν·
ἀλλὰ τοὺς φίλους δὲν φρονεῖς ὡς τίποτε ;

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Φίλ' εἰσθε· μ' ἀγαπᾶτε ; ὄχι βέβαια·
καὶ οὐδὲ σὰς ἐλέγχω δι' αὐτὸ ποσῶς.
Καλῶς ποιεῖται, ἐπειδὴ, στοχαζομαι,
οὐδ' ἐγὼ τρέφω πρὸς σὰς πολὺ πλείονα
φιλιαν ἢ ὀπόσῃν καὶ σεῖς πρὸς ἐμέ.

ΠΑΡΙΣ

Εὐχαρις λόγος !

ΒΙΑΣ

Αἰσθηματικώτατος !

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Νὰ λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων τώρα θέλετε ;
Ἐξ ἡδὴ μῆνας περιμένω τὴν στιγμήν
νὰ εἶπω παρρησίᾳ εἰς τοὺς δύο σας
τὸ αἰσθημά μου· καὶ λοιπὸν εἶνε αὐτό·
ὅτι δὲν ἀγαπώμεθα· πράγματι δὲ
μεταξὺ μὰς ἔχομεν ἄλλο τι κοινόν,
ἐκτὸς τούτων ἐδῶ τῶν ποτηρίων μὰς ;
Ποῖον δὲ δείγμα ἀμοιβαίας πίστεως ;
Ποῖαν βᾶσιν ἐλπίδος ; Ποῖαν συνδρομὴν ;
Φρονεῖτε, τῆς κρασιπάλης, ἀφελεῖς υἱοί,
ὅτ' εἰσθε ἠνωμένοι καὶ ἀχώριστοι
διὰ τῶν παροινίων ἄσματιών σας
καὶ τῶν εὐκαίρων φιαλῶν ; Λαμπροὶ δεσμοί,
ναί, μὰ τοὺς Διοσκούρους ! Ἀλλὰ μάθετε,
ὅτ' ἡ φιλία δὲν βάλλει θεμέλια
περὶ τὰς χύτρας τὰς μαγειρικὰς ποτέ.
Τίς τὰ χεῖλη σπογγίσας μετὰ τράπεζαν
ἐσυλλογίσθη τὸν παρακαθήμενον ;

ΠΑΡΙΣ

Ἡ συναναστροφή μὰς ἂν δυσάρεστος
σὲ εἶνε τόσο, ἄλλους φίλους ζήτησε,
ἀντὶ ν' αὐτοκτονήσῃς.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Ἄλλους ; Σ' ἔρωτῶ,
καὶ ποῖος τώρα πλέον χρηστός ἄνθρωπος
δὲν θὰ ἔβαλε λίθον φόβου κατ' ἐμοῦ ;
Γινώσκετε βεβαίως τίνος ἕνεκα
συνερχόμεθ' αἰείποτε μόνοι οἱ τρεῖς ;
διότι ἄλλως, ἐὰν ἕκαστος ἡμῶν
δὲν ἠσθάνετο, ὅτι κατηντήσαμεν
νὰ περιορισθῶμεν εἰς ἡμᾶς κ' ἡμᾶς,
ὅτι εἰς τοὺς παῖδας δακτυλοδεικτούμεθα,
καὶ ὅτι ὡς πανώλης ἀποφύεγαί κ' ἐμὲ
ἢ συναπάντησίς μὰς ἡδὴ πρὸ πολλοῦ
κ' ἐγὼ, καὶ σεῖς, πιστεύω, θ' ἀπεβάλομεν
τὴν ἀκηδίαν τῆς μογώσεως ἡμῶν.

ΠΑΡΙΣ

Λοιπὸν διότι στεγνὸ πρόσωποί τινες,
σὲ δείχνουν τοὺς ὀδόντας τῶν, θὰ σκοτώθῃς ;

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Ὅχι, ἀλλὰ διότι ἀηδίασα
κ' ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους. Τὰς καλὰς, κα-
ἀποστηθίσας εὐφυρολογίας μου, [κὰς
ὡς καὶ τὰς ἰδικὰς σας· βλέπων ἐμαυτὸν
τόσον κενὸν τὸ βάθος καὶ ἡλιθίον,
ὥστ' ἡλιθιωτέρους ἄλλους, μὰ τὸ ναί,
παρὰ σὰς δὲν γνωρίζω, δὲν εἶδα ποτε
καταγευθεῖς τῶν πάντων μὴ βλέπων εἰς τί
πλέον νὰ βάλω πόθον ἢ ἐλπίδα μου·
βαρυνθεῖς τὴν κακίαν, πλὴν διαφθαρεῖς
μέχρι τοῦ ν' ἀμφιβάλλω ἂν ἡ ἀρετὴ
δὲν εἶνε αὐτῆς χεῖρων—λέγω «ἔρρωσο !»
εἰς ἕνα κόσμον, ἀπου πλέον τίποτε
δὲν βλέπω νὰ μὲ τέρπη καὶ ὁ Αἰἄκος
πάντως θὰ δεῖξῃ πρὸς με ἐπιείκειαν
ὅταν ἀκούσῃ ὅτι ἀηδίασα
τὴν ἀνθρωπον, καὶ ἦλθα ἐλαυνόμενος
ὑπὸ πόθου νὰ ἴδω, οἱ σεπτοὶ Θεοὶ
κατὰ πόσον ἐκείνου διαφέρουσι.

ΠΑΡΙΣ

Ἄλλ' ἀντὶ ν' ἀποθάνῃς, μιμήσου με.
Κ' ἐγὼ ὡσαύτως εἰς τὴν ἡλικίαν σου
ἠσθάνθην κόρον ἐκ τῶν γυναικῶν·
ἐτράπην εἰς τὸν οἶνον, καὶ εἶδα πάραυτα
ὅτι ἡ ἀκηδία καλῶς πέπτεται
μετὰ τοῦ πότου.

ΚΛΕΙΝΙΑΣ

Μὴ δὲν εἶνε τὸ αὐτό,
ἀποκτηνοῦσθαι εἶτε ἀποκτείνεσθαι ;
Εἰς ἄλλην δόσιν τὸ αὐτὸ ἐν φάρμακον.
Ἡ κράσις σου τοιαύτη· ἄλλῃ ἢ ἐμῇ·
σὺ πίνεις οἶνον, ἐγὼ δηλητήριον.

I. ΓΙΣΙΩΡΙΑΝΗΣ ΣΚΥΔΙΣΕΝΗΣ